

Три умни глави.

Натежали дългитѣ години на една върба. Тя клюмнала и се навела безпомощно надъ дълбоката рѣка.

По пѣтя минали трима шопи — три умни глави. Видѣли върбата, спрѣли се и се замислили.

— Що ли мисли тая старица надъ тая бистра водица?

— Трѣбва за вода да е жадна!

— Хайде да я напоимъ!

— Нѣма кофа, братя, какъ ще я напоимъ?

Най-умниятъ рекълъ:

— Ще се хвана азъ за клонитѣ ѝ — ще увисна, ще се хване другъ за краката ми — ще увисне, ще се хване третиятъ за неговитѣ и той ще увисне. Ще натегнемъ, ще наведемъ върбата надъ водата и ето ти станала добрината.

Рекли и направили го.

Хваналъ се най-умниятъ за клонитѣ и увисналъ. Вториятъ увисналъ за краката му, а третиятъ увисналъ за краката на втория.

Натежнѣли тримата и върбата почнала да се навежда. Но ржцетѣ на първия почнали да се изплъзватъ и работата станала опасна.

— Дръжте се, братя, — извикалъ той, — да си плюя на ржцетѣ.

— Хванали се яко тѣ, а той откачилъ ржце да плюе на тѣхъ.

И . . . хопъ — цамбурнали и тримата умници въ водата.

Елинъ . Пелинъ.

